

den daværende Forsvarsminister, at han fandt, at denne Kommission var nødvendig, og man maa da ogsaa indrømme, at Kommissionen skal have nogen Tid til at undersøge dette ret vidtløftige Spørgsmaal. Hvor vidtløftigt det er, ved jeg ikke, jeg husker ikke, om det blev udtalt, hvor meget Kommissionen skulde undersøge. Men jeg forudsætter, at den ogsaa maa undersøge et Forhold, som ofte er fremdraget her i Tinget, nemlig dette, hvor meget Arbejde man faar for de Penge, man betaler i Løn derude. Jeg ved ikke, om dette er Tilfældet. Er det ikke Tilfældet, var det maaske muligt, at Kommissionen endnu, inden den afslutter sit Arbejde, kunde undersøge den Side af Sagen. Men det forekommer mig dog, at naar man er saa nær ved Afslutningen af Kommissionens Arbejde, maa man, forinden man tager Stilling til den Sag, afvente Kommissionens Erklæring.

Med Hensyn til Baadmand Ruby vil jeg sige, at naar det ærede Medlem henviser til Alderdomsunderstøttelse, ved jeg ganske vist ikke, hvor gammel Ruby er, men dette synes dog ikke at ligge lige for Haanden. Hvis han faar den foreslaaede Understøttelse, vil han have 280 Kr. i Understøttelse aarlig foruden sin lille Ejendom, som menes at ville give ham en Indtægt, som dog vistnok kan anslaaes til 300 Kr., og ved Siden deraf ejer han i denne Ejendom 3,000 Kr. Han er altsaa ikke lige ved Grænsen for Alderdomsunderstøttelse. Men som sagt, jeg opfatter Finansudvalgets Stilling saaledes, at vi ere villige til at tage dette Spørgsmaal op igen til nærmere Overvejelse, saa jeg skal ikke sige mere om den Sag i dette Øjeblik.

Martin Olsen: Jeg ønsker kun at gøre en Bemærkning angaaende den meget omtalte Kommission. Saa vidt jeg hørte, var den ærede Ordførers Bemærkning derom nærmest rettet til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen); men jeg maa bekende, at jeg hører til dem, der vare tilfredse med, at Kommissionen blev nedsat, men jeg blev i højeste Grad utilfreds med dens Sammensætning. Jeg talte med den daværende Forsvarsminister derom, efter at Kommissionen var nedsat. Han erklærede, at nu var Kommissionen dannet, og nu kunde det ikke forandres; men Arbejderne skulde tages med paa Raad, blev der sagt. Det er sket paa den Maade, at man har kaldt dem ind og ladet dem afgive en Forklaring. Denne Forklaring stenograferes og gaar

med i Materialet, men den Forhandling, den Vekselvirkning mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, der skulde til for at tilvejebringe Resultater, der kunde holde, er ikke og har ikke været til Stede. Derfor har jeg ikke kunnet og kan endnu ikke frigøre mig for at betragte denne Kommission, paa Grund af dens Sammensætning, med et ringe Maal af Tillid. Det skulde naturligvis i højeste Grad glæde mig, om jeg, og andre med mig, fik Uret i denne vor Opfattelse, men naar det taarner sig op saa stærkt, som det nu er sket overfor der højtærede Forsvarsminister, at det vil føre de og de Konsekvenser med sig, maa jeg sige, at jeg venter mig ikke ret meget godt af denne Kommissions Arbejde.

Ordføreren sagde, at der maatte Tid til. Ja, selvfølgelig, der skal Tid til alting. De vilde have en Frist til Juli i Fjor; den er gaaet, og der er gaaet langt over den Tid. Jeg skal gøre opmærksom paa, at man i mange andre Forhold udmærket godt kan føre en Forhandling for langt flere Arbejdere — det gælder f. Eks. i Jernindustrien, hvor Forhandlingerne omfatte hele Landet — paa nogle faa Dage, fordi de Folk have deres Materiale i Orden. Det have sandelig de Folk paa Orlogsværftet ogsaa, de vide udmærket godt, hvilke Lønningerne ere; og Arbejderne vide det ogsaa. Naar man har Materialet i Orden og Parterne sidde overfor hinanden, faar man det Resultat frem, som man vil have. Men indenfor Militæretaten har man holdt stejlt paa, at man ikke vilde forhandle med Arbejderne, men selv diktere Lønningerne. Det Princip skulde man bort fra. Naar man beskæftiger Arbejdere, maa man selvfølgelig kunne forhandle med dem om de Vilkaar, hvorunder de skulde arbejde.

Den højtærede Forsvarsminister gjorde igen en Bemærkning om Fortjenesten og mente, at den Skoldring, jeg havde givet af Nøden, var overdreven o. s. v. Jeg har nu ikke ret meget skildret Nød, men kun sagt, at Forholdene vare daarlige derude, ikke saa ideelle, som han sagde. Saa kom Ministeren igen med Ekstrafortjenesten som Argument. Ja vel, nogle have Ekstrafortjeneste, men det kan dog sandelig ikke hjælpe de mange, som ikke have det. At nogle maaske have 4½ Kr. eller mere om Dagen, kan dog ikke gavne dem, der kun have 3 Kr. Hvad der er Spørgsmaal om, er, at Arbejderne paa Holmen bør stilles saaledes, at selv de daarligst stillede kunne leve af deres Løn.

Det var ikke glimrende Udsigter til et Resultat, Forsvarsministeren gav, det